

Speranța fericită

„Vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 13.3). Scurt timp înainte de a Se duce acasă la Tatăl, Domnul a mângâiat cu aceste cuvinte pe ucenicii lui preaiubiți, pe care El a trebuit să-i lase încă în această lume.

Deci Domnul va reveni și vrea să ne ia la Sine. Noi Îl vom privi veșnic și vom fi ca El. Ce speranță fericită! El nu vine, ca să vorbească cu noi despre păcatele noastre. Această problemă a fost deplin rezolvată la prima Sa venire. Cel care va veni este Acela „... care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său! (Apocalipsa 1.5). El este dreptatea noastră, pacea noastră și viața noastră. El este prietenul nostru, Mirele nostru și Capul nostru, Capul trupului Său. De ce să ne mai temem? Numai cel care nu-L cunoaște și nu cunoaște harul și dragostea Sa are motive să gândească cu teamă și groază la venirea Sa. Petru ai Săi însă trebuie să fie un subiect al unei speranțe fericite.

Dar vai, și aceștia s-au lăsat abătuți de multe ori de la această speranță fericită. În inimile multor credincioși Domnul nu a rămas singurul subiect și subiectul cel mai prețios al venerației lor și de aceea și revenirea Sa a încetat să mai fie gândul cel mai apropiat și cel mai prețios. Ei s-au familiarizat mai mult cu venirea morții lor, decât cu venirea Domnului. Dacă se gândesc la momentul când vor părăsi pustia aceasta, atunci ei se gândesc la moartea lor și nu la venirea Domnului pentru răpirea Adunării Sale. Aceasta este lucrarea necredinței. Așa ceva nu era printre credincioșii din timpul apostolilor. Moartea anumitor frați nu i-a împiedicat pe cei în viață să aștepte intensiv pe Domnul, și de asemenea Duhul Sfânt nu a încetat să pună înaintea sufletelor venirea Sa ca pe o chestiune așteptată și ca speranță fericită. Și când El va veni, noi vom fi transformați asemenea chipului Său, a chipului Fiului lui Dumnezeu în glorie. „Și după cum am purtat chipul celui făcut din țărână, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15.49). Aceasta este dorința noastră și subiectul speranței noastre. Acum purtăm chipul celui pământesc, dar sperăm să fim asemenea chipului lui Hristos. „Știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El” (1 Ioan 3.2).

Dumnezeu nu putea să ne dea o speranță mai mare și nici o putere mai minunată, ca să ne pună deoparte din lume. Dar când vom fi noi asemenea chipului Său? În moarte? Cu siguranță, nu, căci trupurile noastre sunt atunci în mormânt. Însă nădejdea noastră este să fim transformați asemenea trupului glorificat al lui Hristos. Scriptura niciodată nu vorbește despre suflete glorificate. Pavel spune într-adevăr în Filipeni 1.23: „aș dori să mă mult și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine”, și aceasta nu doresc nicidecum s-o contest. „Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți ...” spune apostolul în altă parte, dar adaugă „... nu pentru că dorim să fim dezbrăcați, ci să fim îmbrăcați, pentru ca ce este muritor să fie înghițit de viață” (2 Corinteni 5.4). Aceasta este ceea ce el dorește: transformarea trupului muritor, fără să vadă moartea.

Sunt multe locuri în Noul Testament, care vorbesc despre bucuria duhului eliberat de trup. Mai întâi în evanghelia după Luca 23.43, unde Domnul spune tâlharului muribund de pe cruce: „Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Paradis.” Apoi Faptele Apostolilor 7.59,

unde Ștefan exclamă: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” După aceea în 2 Corinteni 5.8: „Suntem plini de încredere și ne place mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul.” Și în sfârșit în Filipeni 1.23, despre care am vorbit deja.

Însă oricât de fericit ar fi sufletul, când el, despărțit de lumea aceasta și eliberat de toate necazurile și ispitele vieții acesteia, va savura pe Domnul, totuși aceasta nu este subiectul speranței noastre. Noi vom fi ca Hristos. „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum el este curat” (1 Ioan 3.2,3). Acesta este efectul practic al acestei speranțe. Eu mă voi osteni cu zel să fiu deja acum ca El, pe cât posibil de mult.

Și această speranță o avem în comun cu toți sfinții. Ea este speranța Adunării. În 1 Corinteni 11.26 s-a spus: „Pentru că, de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului, până va veni El.” Moartea lui Hristos este baza speranței noastre comune. Și noi înaintăm și vestim aceasta până va veni El, ca să ne ia la Sine.

Dacă mă gândesc la moarte, la plecarea mea, ca să fiu la Hristos, atunci mă gândesc la mine. Eu voi fi fericit, dar Adunarea întregă nu este glorificată. Când va veni Hristos, atunci fiecare credincios va fi acolo și Hristos va vedea munca sufletului Său și va fi satisfăcut. Mireasa va avea pe Mire și Mirele va avea mireasa și atunci nu voi fi numai eu singur fericit. Duhul lui Dumnezeu îndreaptă gândurile mele de la mine însumi spre trupul complet al lui Hristos. Hristos va avea Adunarea la Sine în glorie, pe care El o iubește, și pentru care El Și-a dat viața (compară cu Efeseni 5.25).

Însă această speranță îndreaptă inimile noastre și spre Hristos Însuși. Eu aștept o Persoană, pe care o iubesc. Eu Îl aștept pe Acela, care m-a iubit și care m-a spălat de păcatele mele în sângele Său. El va reveni, ca să mă ia la Sine, și eu Îl aștept.

Îngerii au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Faptele Apostolilor 1.11). Acela, pe care ei Îl iubeau, L-au pierdut. Ei stăteau și priveau cu ochii ațintiți la El, și primul gând, pe care Dumnezeu l-a adus aproape de inima lor, era: „El va reveni.” Acest adevăr mare și minunat ar fi trebuit să stea permanent înaintea sufletelor lor ca o chestiune prezentă.

Adunarea din Corint a fost îmbogățită în toate privințele și ea nu mai avea nimic altceva de așteptat decât arătarea Domnului nostru Isus Hristos (compară cu 1 Corinteni 1.7). Și ei așteptau revenirea Lui, și nu așteptau moartea lor. Sunt și credincioși care așteaptă o nouă revărsare a Duhului Sfânt. Ei uită că locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt este caracteristica deosebită a Adunării. Nu aceasta este nădejdea noastră, ci ceva, pe care noi îl avem deja. Duhul Sfânt a coborât la Rusalii. El este „celălalt Mângâietor” sau Apărător, care rămâne în veac la noi (compară cu Ioan 14.16).

Dacă studiem epistola către Tesaloniceni, vedem că acolo orice chestiune este în legătură cu revenirea Domnului. Ea se leagă cu toate împrejurările vieții zilnice, cu toate gândurile, speranțele și sentimentele inimii sfinților. În capitolul întâi ea stă în legătură cu întoarcerea lor la Dumnezeu. Puterea Cuvântului a avut intrare deplină printre ei. Ei „s-au întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujească Dumnezeului Celui viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9,10). Cu siguranță, dacă această așteptare este vie în inimile noastre, ea va tăia orice legătură care ne ține legați de lucrurile deșarte ale lumii acesteia și ne leagă în inimă cu Domnul și cu sfinții Săi.

În capitolul al doilea, unde vedem dragostea gingașă a apostolului și purtarea lui de grijă pentru turmă, el încheie cu cuvintele: „Căci cine este nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de laudă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?” (1 Tesaloniceni 2.19). Atunci este timpul, vrea el să spună, când eu voi savura bucuria deplină a sentimentelor și simțămintelor creștine.

Vedem în continuare în capitolul al treilea, că venirea lui Hristos este legată cu sfințenia alor Săi: „... ca să vi se întărească inimile și să fie fără vreo învinuire în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi” (1 Tesaloniceni 3.13).

Capitolul al patrulea ne arată cât de actuală era venirea lui Hristos la sfinții din Tesalonic, că ei chiar s-au neliniștit prin moartea unor frați de ai lor. Totodată este foarte remarcabil, că Duhul Sfânt a liniștit Adunarea de acolo nu numai cu privire la cei adormiți, ci El i-a încurajat în perseverența așteptării permanente a venirii lui Hristos. Ce privilegiu, să stai la patul de moarte al unui sfânt și să te mângâi cu strângerea laolaltă de părtășie cu Isus! Când El va veni cu sfinții Săi, nu va lipsi niciunul din ei. „Tot așa Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus” (1 Tesaloniceni 4.14). Și dacă întrebăm, cum va avea loc aceasta, atunci găsim răspunsul în versetele următoare: „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.” (1 Tesaloniceni 4.15-18). Mângâierea apostolului, atunci când sfinții erau întristați de moartea fraților lor, nu era: „Fiți mulțumiți, ei au mers în cer și voi îi veți urma în curând”, ci el le îndreaptă inima spre venirea lui Hristos. Aceasta este și rămâne adevărata mângâiere a creștinului chiar și în fața morții.

În epistola a doua, venirea Domnului este legată cu mângâierea în necazuri și prigoane. Credincioșii din Tesalonic au avut de îndurat suferințe mari și grele. Dar ei au perseverat, credința lor a crescut foarte mult și dragostea lor unii pentru alții s-a înmulțit foarte mult. Și ce mângâiere le-a dat apostolul? A spus el: „Voi veți fi în curând în cer?” Nu! ci el le-a spus: „Veți avea odihnă, când va veni Isus” (compară cu 2 Tesaloniceni 1.7).

În final doresc să redau și alte locuri din Scriptură, ca să arăt cum aproape toate epistolele apostolilor sunt în legătură cu adevărul mare și minunat referitor la venirea Domnului: Romani 8.19-24; 1 Corinteni 1.8; 4.5; 6.2,3; 15.23,51-54; 2 Corinteni 1.14; Filipeni 1.9-11;

3.20,21; 4.4,5; Tit 2.11-13; Evrei 9.28; 10.37; Iacov 5.7,8; 1 Petru 1.7; 5.4; 1 Ioan 2.28; Iuda 14; Apocalipsa 1.7; 2.25; 3.11; 22.7.

Domnul să facă iarăși vie în inimile noastre revenirea Sa binecuvântată, pentru ca ea să fie cu adevărat o speranță fericită și în toate împrejurările noastre de pe pământul acesta să fie gândul nostru cel mai apropiat!